

МИЛЕ МАРКОВСКИ
НОЩНАТА ЛАМПА И СЪНЯТ

chitanka.info

Нощната лампа бе с жълта рокля.

Преди да заспи, моят другар ѝ нарисува очи и уста, нос забрави.

Лампата се страхуваше да отвори очи, докато не сложи ръка под главата си и не заспа. Лампата още дълго жумеше, но накрая се реши и погледна към кревата:

детето спеше, но сега с другата ръка под главата си.

Погледна през прозореца:

навън имаше толкова много звезди — дори детският сън не можеше да сънува повече.

Лампата мигаше с нарисуваните си очи, опита се да надзърне в изпуснатата на пода книга, но видя само корицата и.

Срещу лампата имаше огледало, тя се огледа и забеляза:

един креват, едно спящо дете с другата ръка под главата си и една жълта нощна лампа, която приличаше на кацнала за почивка пеперудка.

— Ако не беше забравило да ме угаси, щях да заспя — въздъхна нощната лампа. — Тогава бих се поразходила с детския сън.

Ех, колко е интересно пътешествието с един интересен сън!

Ти му говориш, той те слуша.

Снощи например нощната лампа му каза:

— Хей, сън, знаеш ли да сънуваш?

А той я погледна и с усмивка и отговори:

— Разбира се!

— Какво сънуваш, ако смея да попитам?

— Сънувам сънища — безгрижно, ѝ отговори детския сън.

— Може ли сън да сънува истински сънища?

— Разбира се!

— Ти си син сън. Разкажи ми някакъв зелен сън?

Синият мълчеше. Много е красив този нищо неказващ сън. Но защо не иска да разкаже? Може би мисли, че една обикновена нощна лампа не знае да слуша?

Синият сън леко хваща ръката на жълтата лампичка. Тя потреперва, затваря очи и чувствава как лети, лети...

... Синият детски сън и нощната лампа се озоваха между звездите.

— Отдавна не си идвал!...

— Колко си красив!...

Звездите трептяха от умиление. Синият детски сън с всички се поздравяваше, наричаше ги с добри, нежни думи.

И небето се радваше. Пусна своята небесна грамофонна плоча и звездите, сънят и лампата започнаха да танцуват.

Детският сън кротко се усмихваше. Нощната лампа мигаше ли, мигаше. Не можеше да разбере дали това е от светлината на звездите, или от собственото ѝ сияние.

Танцът продължи и свърши преди зори.

Детският сън хвана нощната лампа подръка, тя затвори очи. Щастлива беше, виеше ѝ се свят. След малко кацна до кревата:

детето спеше с дигнати ръце под главата, в стаята бе тъмно, а на лампата и се искаше да огледа веселото си лице в огледалото.

Но нямаше светлина.

Такива пътувания се случват винаги, когато детето чете и заспива и не забравя да загаси лампата.

Но тая нощ то забрави и заспа с неугасена нощна лампа, която хубаво видя: момчето изпусна книгата на пода и тя полегна като прострелян гълъб с разперени крила. На лампата и се спи, но как да заспи, когато има светлина?

Отгоре на всичко тя не може да види детския сън. Може би той е тук, под възглавницата? Няма го, и тя сега не може да се разходи до звездите.

Защо да не може?

Затвори очите си и тръгна. Нощта бе студена, но лампата си имаше собствена топлина.

Сигурно на някой закъснял пътник би изглеждала много смешна, а може би никой не би забелязал малката пеперудка.

Унесена от мисълта дали е смешна, или не, пристъпи в градината на звездите. Те се спогледаха, сигурно искаха да я нагрубят, но разбраха, че тя не знае езика им.

На нощната лампа звездите ѝ се струваха грозни: бяха без златисти роклички и без нарисувани очи.

— Добър вечер — рече лампата.

Звездите си брояха кехлибарените броеници.

— Добър вечер — отново каза вече сърдитата нощна лампа.

Звездите си имаха други работи, не им бе работа да водят разговори.

— Добър вечер — викна побесняла нощната лампа.

— Вие не сте звезди — продължи тя. — Вие не сте никакви звезди — викна пак, но по-силно.

След това лампата млъкна. Отиваше от звезда на звезда, говореше им за пеперудките и сините сънища, но имаше ли кой да я чуе?

Тръгна към стаята омаломощена, оскърбена, сънлива и злобна.

Детето спеше, ами сигурно ще спи, когато не знае какво се случва.

Нощната лампа клюмна, детето се обърна към нея, бутна я с ръка и тя, падайки на пода, изгасна.

В тъмнината дойде веднага усмихнат синият детски сън. Пошепна и:

— Хайде да се разходим до звездите!

Жълтата лампа спеше и нищо, съвсем нищо не чуваше.

Синият детски сън повдигна рамене. Излетя през прозореца.

Денят прииждаше. Детският сън може би нямаше да стигне до звездите, но те, когато го видяха как плавно лети, весело затрепкаха като малки звънчета на новогодишна елха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.